

LUIS
SEPÚLVEDA
Jurnalul unui
killer sentimental
• Yacaré

Traducere din limba spaniolă
de Irina Dogaru

POLIROM
2021

Cuprins

Jurnalul unui killer sentimental

O zi proastă	7
Un asasin care vorbește despre loialitate	21
Întâlnire la Istanbul	35
Îngerul exterminator se prezintă	49
Un asasin scos la pensie	61
Moartea și taraful său	73

Yacaré

O lungă despărțire	89
Un orb înarmat cu un pistol	101
Trecerea tigrului	113
Mână-n mână	125
Vânătorul solitar	137
Trist, solitar și cel de pe urmă	149

Am recunoscut imediat casa. Era cea pe care o văzusem în fotografie. Nu lipsea decît individul din fața porții. Vizavi, despărțită de bulevardul Alfonso Reyes, se afla o biserică. Din fericire, bisericile din Mexic își deschid devreme porțile pentru enoriași. Am intrat. Era aproape pustie, așa încît nu mi-a fost prea greu să ajung la ușa care dădea spre scările dinspre clopotniță. Un strat gros de praf acoperea treptele, semn că nu trecuse nimeni pe-acolo de multă vreme.

Încet-încet, strada s-a umplut de viață. Un chioșc de flori și-a etalat culorile în lumina dimineții. Altul a început să expună ziare și reviste. În casa pe care o supravegheam a intrat un băiat care n-a mai ieșit. Mai târziu au intrat două fete pe care le-am văzut reapărînd o jumătate de oră mai târziu. A sunat poștașul, băiatul a deschis și a luat corespondența.

Orele se scurgeau încet. Îmi concentrasem întreaga atenție asupra acelei case, dar nu mă puteam împiedica să nu mi-o imaginez în răstimpuri pe iubita mea plimbîndu-se pe bulevard. Ce-aș

face dacă aş vedea-o? Aş coborî pentru a-i ieşi în întâmpinare? O fi fost acolo, în México D.F., în Veracruz sau se afla într-un avion care se îndrepta spre Paris?

La două după-amiază s-a oprit în faţa casei un băiat care livra pizza. A lăsat trei cutii. Trei. Iar eu nu văzusem intrînd decît un băiat. Cine erau ceilalţi doi comeseni?

După patru m-am luptat cu somnul care mă cuprinsese şi i-am fost recunoscător cerului care, printr-un zgomot răguşit, anunţa apropierea unei furtuni dinspre nord. Norii negri au cufundat cît ai clipi strada în întuneric, şi aproape imediat după aceea s-a dezlănţuit ploaia torenţială. L-am văzut pe băiat ieşind în stradă. A intrat în magazinul colţ cu Atlixco şi după alte cîteva minute a ieşit cu două cartuşe de ţigări. Din locul meu de veghe am recunoscut caligrafia mărcii Chesterfield şi m-am gîndit din nou la iubita mea, pentru că ea fuma ţigări din acelea.

La opt seara continua să plouă. Eram ud pînă la piele şi dîrdîiam ca un cîine.

Mă mențineam treaz mutînd gloanțele dintr-un buzunar în celălalt ca și cum ar fi fost mărgelile unui șirag de mătă-nii. Ușa casei s-a deschis iar. Era tot băiatul. Cînd se pregătea să închidă ușa în urma lui, s-a întors pe jumătate și, cu toate că eu n-aveam cum să aud ce spunea, era limpede că vorbea cu cineva dinăuntru. Imediat după aceea a întors cheia în broască de două ori și a pornit grăbit la drum prin ploaie.

M-am hotărît să cobor și am făcut-o la timp, pentru că în felul acesta am reușit să-l împiedic pe un bătrînel să închidă ușile bisericii.

— Nu vă observasem, domnule. Puțin mai lipsea să rămîneți închis aici pînă mîine dimineată.

Ploaia se întetise. Pe stradă nu era nici țipenie de om și deodată, după cîteva fulgere, s-a întrerupt curentul electric.

M-am oprit în fața casei. Am strîns pistolul în mîna dreaptă, am așteptat să fulgere din nou și m-am năpustit asupra ușii.

Casa era cufundată în întuneric, cu excepția capătului unui coridor, unde

se vedea licărind o luminiță slabă. Cu spatele lipit de zid, am trecut prin fața a două încăperi ce slujeau drept birou și după aceea prin fața bucătăriei. Am armat pistolul și, dintr-un singur șut, am deschis ultima ușă.

Iubita mea franțuzoaică a deschis niște ochi foarte mari, înecați în lacrimi, a încercat să se ridice de pe perna pe care stătea, însă, văzînd pistolul, singurul lucru pe care l-a făcut a fost să deschidă gura mică și roșie. Pîlpîirea unei lumînări care ardea în încăpere se reflecta pe obraji ei.

Lîngă ea se afla cel pe care trebuia să-lucid, palid ca moartea și cu trupul scuturat de friguri. Era learcă de transpirație. Prin venele individului aceuia curgea sînge adevărat. M-a privit și a închis ochii, dîndu-mi de înțeles că pricepea cum stau lucrurile.

— Ei... să nu-i faci nimic... E o franțuzoaică... s-a băgat în povestea asta fără să știe nimic, a spus el.

— Am vrut să mă întorc, dar nu-l puteam lăsa așa. Uite ce i-au făcut, a suspinat iubita mea franțuzoaică.

— Vă cunoașteți? Atunci tu...?

Individul n-a reușit să termine propoziția, pentru că i se încleștase gura din pricina unei doze prea mari de heroină.

— Lumea e mică, al dracului de mică, am răspuns.

— S-a întors ieri dintr-o călătorie, a continuat, suspinînd, iubita mea franțuzoaică. Am venit să-mi iau rămas-bun, dar au apărut niște indivizi care i-au injectat ceva. Trebuie să chem un medic, dar nu mă lasă.

— Cei de la DEA, nu-i așa?

— Ticăloșii... Au crezut că am vrut să-i trag pe sfoară la Istanbul... Mi-au injectat cinci doze... ieri... drept pe-deapsă...

— Ce este DEA? De ce vorbești de parcă v-ați cunoaște? Nu înțeleg nimic. Nimic! Scoate-mă de-aici! Vreau să mă întorc la Paris, la mine acasă! a spus cu vocea sugrumată sărmana mea iubită franțuzoaică.

— Acum știi pentru ce am venit, dar înainte de asta vreau să știu de ce faci ceea ce faci. De ce bagi droguri de calitate și ieftine în Statele Unite?

— Pentru că îi urăsc... Pe nemernicii ăia trebuie... trebuie să-i distrugi... Vor

heroină? Eu le dau... și aproape pe gratis... Trebuie să-i macini pe dinăuntru... e singura noastră scăpare, a latino-americanilor, înțelegi? Pentru fiecare „trup ciopîrțit“... pentru fiecare mexican... pe care-l umilesc la granița lor blestemată... eu... eu distrug mai mulți americani, înțelegi?

— Adio, filantropule, i-am spus apropiindu-i țeava pistolului de gură.

Împușcătura a fost seacă și scurtă. Așa latră pistoalele Colt de calibrul treizeci și opt. Sărmana mea iubită franțuzoaică tremura cu ochii larg deschiși. Am luat-o în brațe, înjurînd în gînd blestematele capcane ale vieții.

— Scoate-mă de aici... a murmurat ea la pieptul meu.

— Bineînțeles, dragostea mea, i-am șoptit la ureche înainte de a-i înfige un glonț sub minunatul ei sîn stîng.

Da, e adevărat, o iubeam, însă în ultima mea misiune nu puteam face altceva. Eram un killer, iar profesioniștii nu amestecă sentimentele cu munca.

Înainte de a ieși de-acolo, m-am dus la bucătărie și am deschis toate gurile de gaz.